

PROSTÁ VZPOMÍNKA

MARTA KNAPPOVÁ

Jaromír Kincl, Bivoj, jak mu, ani nevím proč, říkali jeho přátelé a i on se tak sám nazýval ve styku s nimi, žije v mých vzpomínkách trvale a nepřetržitě. Z přátelského a kolegiálního styku s ním, který trval od společných dob studentských až do jeho smrti, se v mé mysli naskládaly stovky vzpomínek, o kterých by se dalo vyprávět, z nichž každá by byla významná pro vypravěče, ale málokterá zajímavá i pro posluchače či čtenáře toho vyprávění. Z nich ze všech vyberu jedinou, prostou a dávnou. Pro mne však zvláště významnou, poněvadž se týká události, která ovlivnila můj život a která ostatně způsobila, že po ní mohly následovat vzpomínky další.

Studovali jsme s Jaromírem Kinclm ve stejném ročníku a spolu jsme jako učitelé na pražské právnické fakultě pracovali. Už během studií na fakultě nás spojoval zájem o hlubší poznání práva a především práva soukromého, které v té době ještě působilo hloubkou své filozofické koncepce i dokonalostí své struktury. A také nás spojoval, tehdy u studentů už nepříliš častý zájem o právo římské, které se pak stalo Kinclovým zájmem životním i životním posláním.

Po promoci byl Jaromír Kincl přijat jako asistent na právnické fakultě. I já jsem měla zájem o učitelskou a vědeckou práci, ale nevěděla jsem o volném místě. A tak se naše cesty rozešly, ne ale nadlouho. Když jsem si na fakultě obstarávala nějaký, nevím už jaký, doklad potřebný pro nástup u mého nového zaměstnavatele, potkala jsem náhodou na chodbě Jaromíra Kincla, který už byl na fakultě asistentem. Svou místnost sice jako mladý asistent ještě neměl (neměli ji ani starší asistenti a někdy ani docenti), měl ale aspoň svou židli. K té se našla ještě druhá a na ty jsme se posadili a povídali. Jaromír Kincl se mne mezi řečí zeptal, jak se mi líbí v zaměstnání. Když jsem řekla, že jsem je ještě nastoupila, řekl on mně, že na katedře občanského práva je volné místo asistenta – tajemníka katedry, a zeptal se mne, zda se o ně nechci ucházet. Váhala jsem, poněvadž jsem už přivykla myšlence, že budu pracovat ve správním úřadě se zajímavou agendou, a také proto, že mi bylo trapné odříkat místo, které jsem už přijala. Jaromír Kincl mi však naléhavě radil, abych se pokusila přijít

na fakultu a připomínal mi náš společný studentský zájem o pedagogickou i vědeckou práci.

Nemusel naléhat dlouho. Občanské právo bylo právě tím oborem, který mne nejvíc při studiu zajímal a lákal. A tak jsem se o místo asistentky pro obor občanského práva ucházela. A byla jsem přijata.

Během společného učitelského působení na právnické fakultě jsme pak mnohdy spolu diskutovali o odborných otázkách a vědeckých problémech našich oborů, o pedagogických problémech ve výuce a při zkoušení a o životních a lidských hodnotách též.

A to je celý ten prostý příběh, který tu vyprávím ke vzpomínce na zesnulého přítele. Je to příběh o tom, jak Jaromír Kincl jedním rozhovorem ovlivnil můj život, jak mne tento nahodilý rozhovor v složitém kauzálním nexu lidského života nakonec přivedl na cestu, kterou jsem od počátku chtěla jít. Byla to i cesta, kterou jsem v nelehkých peripetiích více než čtyřiceti let šla v přátelském a kolegiálním styku s Jaromírem Kinclm, jehož jsem si vždy hluboce vážila jako vědce, učitele a hlavně člověka.